

Големъ бакшишъ ке му дадамъ,
Половина сиво стадо,
Со 'се млади овчарчиня.“
Ка си дочу левенъ Пейче,
Тогай веле и говоре:
„Ясъ сумъ кадаръ, я сумъ вреденъ,
Да донесамъ Цуца мома.“
Па отиде дури дома,
Тѣ измесе шаренъ колакъ,
Го измесе, го испече,
Го кладе въ шарена торба;
Па си поиде въ добро село
Въ добро село Каменица,
На Цуцени тешки порти.
Чукна, викна на порти-те,
Излегла ъ Цуца мома,
Она веле и говоре:
„Кои чука, кои вика
На наши-те тешки порти?“
Тогай веле левенъ Пейко:
„Ела Цуцо, ми отвори,
Цуцо, я сумъ левенъ Пейко.“
Съ пуци порти отвори.

Тогай веле и говоре:
„Нѣ ти, Цуцо, шаренъ колакъ,
Да ми дойдишъ на свадба-та,
Де ми бидишъ посестрима!“
На нея вѣра съ фати.
Съ промени, съ нареди;
Нели тѣргнаха двайца-та,
Па дойдоха край тѣрло-то;
Не тегли Пейко въ село-то,
Току тегли во тѣрло-то.
Тогай веле Цуца мома:
„Варай Пейче, левенъ юнакъ,
Пѣт-отъ не оди въ село-то.“ —
„Оди, оди Цуцо моме!
Ке фатиме големъ овенъ
Големъ овенъ за свадба-та.“
Ка дойдоха край тѣрло-то,
Ка ги виде млади Стоянь,
Си викна, и съ провикна:
„Амалъ ти ъ сиво стадо!
Ке ядиме, ке пиеме
Още други три недели.“

207.

Охъ! падна, падна Шаръ планина, де моме, де,
Тѣ притисна три овчара, де моме, де,
Пѣрви овчаръ богу ся моли: де моме, де:
„Дигни ся, дигни Шаръ планина, де моме, де,
Имамъ майка, имамъ баща, де моме, де,
По мене ще жалатъ, шаръ планина.“ де моме, де.
Втори овчаръ богу ся моли; де моме, де:
„Дигни ся, дигни Шаръ планина, де моме, де;
Имамъ баща, имамъ майка, по мене ще жалатъ;
Имамъ булка, имамъ сестра, по мене ще жалатъ.“
Трети овчаръ богу ся моли: де моме, де:
„Дигни ся, дигни Шаръ планина, де моме, де,